Αχνίζει ακόμη το αίμα των Μακεδονομάχων

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ο κοινός νους πρεσβεύει πως όταν κάποιος σε απειλεί απροκάλυπτα και ευτελώς, δεν τον επισκέπτεσαι. Αυτό εκλαμβάνεται από το λυσσασμένο θηρίο ως πράξη δειλίας, απόπειρα κατευνασμού και όχι, όπως ειπώθηκε, «ανοιχτός δίαυλος επικοινωνίας». Από πολιτισμένη συμπεριφορά οι Τούρκοι δεν καταλαβαίνουν.

Η γλώσσα που κατανοούν είναι τα γιαταγάνια του Καραϊσκάκη ή κολοκοτρωναίικη τρέλα του Ιωάννη Βελισσαρίου και η ανδρεία του Νικολάου Πλαστήρα, του «Μαύρου Καβαλλάρη». Αν κάποιος νομίζει ότι οι Τούρκοι εκπολιτίστηκαν, ας πάει στην Κύπρο να συζητήσει με τις χαροκαμένες μάνες των Αγνοουμένων. Έσφαξαν στο γόνατο γυναικόπαιδα, βίαζαν γερόντισσες και τιμώνται σήμερα, όσα κτήνη επιζούν, ως ήρωες.

Δημήτρης Νατσιός

Αν είχαμε, τούτη την σακάτικη εποχή, ηγέτες με όραμα, οι οποίοι θα αναδείκνυαν τις αρετές του λαού μας, διά του ιδίου παραδείγματος τους και όχι εξουσίες τυχάρπαστες, που εκλύουν τις χειρότερες ροπές του νεοελληνικού χαρακτήρα, ο λόγος τους θα ήταν αρωματισμένος με ιστορικά παραδείγματα.

Οι ηγέτες, οι πραγματικοί, αυτό κάνουν στις δύσκολες ώρες, όταν θέλουν να εμψυχώσουν τον λαό τους. Λόγος εθνικός σημαίνει λόγος με προσανάμματα τις θυσίες των προγόνων.

Ο μεγάλος Περικλής στον Επιτάφιο λόγο του θα πει στον πρόλογό του το περίφημο *«άρξομαι των προγόνων πρώτον….»,* δηλαδή, *«την ομιλία μου θ' αρχίσω από τους προγόνους μας πρώτον. Διότι είναι όχι μόνον δίκαιον, αλλά και πρέπον συγχρόνως εις τοιαύτην ευκαιρίαν, όπως η παρούσα, ν' αποτίσωμεν εις την μνήμην των τον φόρον αυτόν της τιμής».* (Θουκ. Β, 36. Μετάφραση Ελευθέριος Βενιζέλος).

Η καταφυγή στις πατραγαθίες παρηγορεί, εμπνέει και ενθαρρύνει εμπερίστατα έθνη. Εν μέσω καθημερινού αμοραλισμού, εκμαυλισμού και εκφυλισμού των συνειδήσεων, τα λόγια και κυρίως οι πράξεις των ευκλεών προγόνων, αποτελούν ηλιαχτίδες και ανάσες αφύπνισης.

Ο Θοδωρής Κολοκοτρώνης στον λόγο του στην Πνύκα, 7 Οκτωβρίου 1838, ηγέτης διαλεχτός κι αυτός, ως νέος Περικλής, αρχίζει με παραπομπή στους προγόνους την δημηγορία του.

«Παιδιά μου! Εις τον τόπον τούτον, όπου εγώ πατώ σήμερα, επατούσαν και εδημιουργούσαν τον παλαιόν καιρόν άνδρες σοφοί, και άνδρες με τους οποίους δεν είμαι άξιος να συγκριθώ, και ούτε να φθάσω τα ίχνη των».

(Σε πρόσφατη ομιλία του στην Θεσσαλονίκη ο αγραβάτωτος **πρωθυπουργός** στο ακροαριστερό του παραλήρημα, τα μόνα ιστορικά γεγονότα και πρόσωπα που ανέφερε ήταν η ανταρσία του ΕΑΜ και η δολοφονία του Λαμπράκη.

Διχαστικός, αναξέει πληγές, ελεεινολογεί, σπιλώνει-"ετερόκλητος όχλος" τα εκατομμύρια του λαού στα συλλαλητήρια για την Μακεδονία μας- μ' έναν λόγο σπιθαμιαίος, ανίκανος με μοναδικό του μέλημα την νομή της εξουσίας νυν και αεί, όταν η διάλυση των πάντων, η οξύτητα όλων των προβλημάτων και εξ ανατολών μικρόνοια, απαιτούν, κατεπειγόντως, εθνική ομοψυχία και στιβαρή διοίκηση.

Θλιβερότατος τούτες τις μέρες, πασχίζει να ευεργετήσει τους εχθρούς μας. Πώς γίνεται από την μια να διαλαλείς στην Σαμοθράκη ότι θα υπερασπιστούμε, πάση θυσία, την εθνική μας κυριαρχία και από την άλλη να καταρρακώνεις το φρόνημα του λαού ξεπουλώντας πατρίδες. **«Ο τε γαρ τους πολεμίους (=εχθρούς) ευεργετών, προδότης»,** γράφει, με τον αριστοτεχνικό του κάλαμο, στο περισπούδαστο σύγγραμά του «τι εστιν έργον άρχοντος», ο αγιότατος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Μέγας Φώτιος. (Το έργο κυκλοφορήθηκε από τις εκδ. "ΑΡΜΟΣ" με τίτλο «Ο

ηγεμών»).

Οι καρδιές μεγαλουργούν εν κινδύνοις και θλίψεσι και όχι τσέπες με δυο-τρία ευρώ αύξηση των μισθών και των συντάξεων. Ο πνευματικός «πατερούλης» των νυν κυβερνώντων Στάλιν, όταν άκουσε στο Κρεμλίνο τα τεθωρακισμένα του Γκουντέριαν να πολιορκούν την Μόσχα, τότε θυμήθηκε να κηρύξει τον «Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο» να επιστρατεύσει την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας, για να σώσει-το τομάρι του πρωτίστως- και την τότε Σοβιετική Ένωση.

Διάβασα τις ημέρες των εορτών των Χριστουγέννων ένα ωραίο, παλιό τόμο με τίτλο «Μνήμη Σουλίου», έργο του 1971. Στο βιβλίο περιέχεται και μια ομιλία του Γ. Αθανασιάδη, το 1957, αφιερωμένη στον αγέρωχο πολέμαρχο του Σουλίου, Νότη Μπότσαρη, τον αθάνατο αρχηγό της Φρουράς του Μεσολογγίου. (Για να αναπνεύσουμε, επαναλαμβάνω, λίγο από τις ρυπαρές αναθυμιάσεις που αναδίδει το Κοινοβούλιο).

Διαβάζω στον επίλογο του κειμένου: *«Η προβολή ενώπιον των νεωτέρων γενεών του Έθνους ιστορικών προσωπικοτήτων της ολκής του Νότη Μπότσαρη αποτελεί το καλύτερο δίδαγμα για την διάπλαση του χαρακτήρος των».* (σελ. 197). Σωστό. Με τον Μάρκο και τον Νότη Μπότσαρη διαπλάθεις χαρακτήρα και όχι με την «Σόνια» την γάτα που αποτελεί πρότυπο ηρωϊσμού στα βιβλία Γλώσσας του Δημοτικού. (Β΄ τεύχος, Γλώσσα Στ΄ Δημοτικού, σελ. 62).

Δύο μόνο επεισόδια θα αναφέρω από την ζωή του ένδοξου καπετάνιου. Τον Απρίλιο του 1804 στο Μοναστήρι του Σέλτσου, έγινε ο ξακουσμένος «χαλασμός των Μποτσαραίων». Σκοτώθηκαν πολλοί, μεταξύ αυτών και η περίφημη κόρη του Νότη, Λένω (Ελένη) Μπότσαρη.

Διαβάζω: «Ο Νότης κείτεται στο πεδίο της μάχης, διάτρητος από τις πληγές πνιγμένος στο αίμα κατάμαυρος από το μπαρούτι, Εφτά πληγές είχε και την σοβαρότερη στο δεξί μάτι. Την ώρα εκείνη η κόρη του Ελένη, λεβεντοκόριτσο 22 χρονών, λυγερή, ξανθή, ήρθε μετά τον ηρωικό θάνατο του θείου της Νίκηζα, με τον οποίο συμπολεμούσε, και βρήκε τον πατέρα της μισοπεθαμένο. **Με το ματωμένο γιαταγάνι στο χέρι, έσκυψε και τον ρώτησε:**

– Τι να κάνω πατέρα;

– Παιδί μου ήρθε η ώρα σου. Σκοτώσου! Της αποκρίθηκε ψιθυριστά. Χίμηξε η Ελένη με το γιαταγάνι, αναμέρισε τους εχθρούς και πνίγηκε στον Αχελώο», για να μην την μαγαρίσουν», κατά το “λαμπρό” τους συνήθειο οι Μωχαμετάνοι.

Ο λαός την έκλαψε και την τραγούδησε:

«Πέντε Τούρκοι την κυνηγούν, πέντε τζοχανταραίοι…
– Κόρη, για ρίξε τ’ άρματα, γλύτωσε τη ζωή σου!
– Τι λέτε, μωρέ παλιότουρκοι και σεις παλιοζαγάρια;
– Εγώ είμαι η Λένω Μπότσαρη, του Νότη θυγατέρα
– και ζωντανή δεν πιάνομαι εις των Τουρκών τα χέρια».

Ο Νότης γλίτωσε. Διαβάζω για τον ήρωα: *«Το παλιό οικογενειακό εικόνισμα της Παναγίας, που κρατά το Χριστό αγκαλιά της, δεν έλειπε ποτέ, όπως και τα όπλα του από σιμά του. Στους τελευταίους αγώνες του Σουλίου εναντίον του Χουρσίτ, έπειτα από κάθε μάχη, από κάθε νίκη, αντί για τραγούδια και χορούς, διέταζε συγκέντρωση τις εκκλησιές, προσευχές, λειτουργίες, παρακλήσεις.*
Στις τελευταίες ημέρες του Μεσολογγίου, μιλώντας και γράφοντας είχε πάντοτε το όνομα του Θεού στο στόμα του».

Κλείνω με την ηρωική απάντηση του ασπρομάλλη πολέμαρχου, στους πασάδες, κατά την πολιορκία του Μεσολογγίου, στις 22 Μαρτίου του 1826. Στα λυσσασμένα εξ ανατολών σκυλιά, που νυχθημερόν απειλούν και εκβιάζουν, τέτοια λόγια αρμόζουν: «…Ελάβαμε το γράμμα σας σήμερα. Ημείς, αγάδες, κουβέντα δεν εζητήσαμε να κάμωμε.

Εσείς επέμψατε πρώτοι και την εζητήσατε. Βλέπουμε στο γράμμα σας να ζητάτε άρματα. Και απορούμε πώς τολμήσατε να ζητήσετε 8000 άρματα τα οποία αχνίζουν από το αίμα σας, και να σας τα δώσωμε με τα χέρια μας.
Τώρα βλέπουμε ότι εκείνο που θέλετε εσείς δεν γίνεται ούτε εκείνο που θέλομε εμείς. Και θα γίνη εκείνο που ο Θεός αποφάσισε».

Συμπέρασμα; Οι απροσκύνητοι Έλληνες, με την σκέπη του Χριστού και της Θεοτόκου, μας απελευθέρωσαν. Οι άθεοι προσκυνημένοι, υπογράφουν με χέρια και ποδάρια, πάνω σε χώματα όπου αχνίζει ακόμη το αίμα των **Μακεδονομάχων**, συμφωνίες, προσκυνοχάρτια παράδοσης του ιερού ονόματος στους… αγάδες των Σκοπίων.

Για τους εντός και εκτός συνόρων εχθρούς και επίβουλους τους πατρίδος,
επαναλαμβάνω τα λόγια της ατρόμητης καπετάνισσας του Σουλίου, Λένως Μπότσαρη:
«Τι λέτε, μωρέ παλιότουρκοι και σεις παλιοζαγάρια;»…